

E. B.-nak Magyarországon sem jövedelme, sem vagyona nincs és ám-  
bár ezen a címen panasz nem is emeltetett, azonban ez hivatalból fi-  
gyelembe veendő.

**Nem tartozik a közigazgatási bíróság hatáskörébe annak eldön-  
tése, hogy a jogosan és helyes mérvben kivetett általános kereseti  
adó melyik községet illeti.** (Közigazgatási Bíróság 23.273/1930. szám.)  
A K. H. Ö. 40. §-ának (1) bekezdése az adófelszámolási bizottság-  
nak az általános kereseti adó jogossága és mérvé kérdésében hozott  
másodfokú határozata ellen biztosít az érdekelt község részére pa-  
naszjogot.

Sem ez a jogszabály, sem pedig a K. K. H. Ö. 104. §-a nem  
utalja a kir. közigazgatási bíróság hatáskörébe annak eldöntését, hogy  
a jogosan és helyes mérvben kivetett általános kereseti adó melyik  
községet illeti.

Miután pedig a panaszos község az adózó fél terhére kivetett  
általános kereseti adó jogosságát és mérvét nem támadta, hanem csu-  
pán azt panaszolta, hogy a sérelmezett határozat a D. községben elő-  
írt általános kereseti adót tartotta fenn, míg a panaszos B. községben  
előírt adót törölte:

a fentebb előrebocsátottak értelmében, hatáskör hiányában a ren-  
delkező rész értelmében kellett határozni.

**Hozomány tulajdonjogának fenntartása írásba foglalás nélkül  
nem bizonyíték arranézve, hogy a hozomány nem tárgya a hozo-  
mányt kapó hagyatékának.** (Közigazgatási Bíróság 20.809/1930. P. sz.)  
Nem lehetett a panasznak helyt adni a megtámadott határozatban fel-  
hozott okokból és szemben a panaszban előadottakkal különösen még  
azért sem, mert a panaszosok által tett bejelentés szerint leányuknak  
átadott 142.000 P hozományra nézve azt a körülményt, hogy ennek  
tulajdonjoga a panaszosokat illette meg, annál kevésbé lehet bizonyí-  
tottnak elfogadni, mert az állítólag szintén a hozományból eredő  
46.000 P összegű betét is az örökhagyó nevére volt elhelyezve és a  
panaszosok azt a körülményt, hogy a hozományt tulajdonjoguk fenntartásával  
bocsátották volna leányuk férjének rendelkezésére, mivel  
sem bizonyították, sőt miután maguk is elismerik, hogy az átadás al-  
kalmából okirat fel nem vétetett, ezt a körülményt bizonyítani mód-  
jukban annál kevésbé sem állhat, mert tulajdonjog fenntartásával esz-  
közölt átadás, magánjogi szabályaink értelmében, ennek a kikötésnek  
írásba foglalása nélkül érvénytelen és így az 1920. évi XXXIV. t.-c.  
66. §-ának első bekezdése értelmében is a szóbanforgó 142.000 P-re  
nézve az a törvényes jogi vélelem, hogy az az örökhagyó hagyatékához  
tartozott.

**Az „N” jegyzékben nyilvántartott illetéknél a behajtási elévülés  
akkor veszi kezdetét, amikor a nyilvántartási jogcím megszűnését be-  
jelentették.** (Közigazgatási Bíróság 10.539/1929. P. szám.) Panaszosok  
az illeték törlését elévülés címén kérik, mert az N. jegyzékbe vett  
illeték függőben tartásának oka, 1911. év november haváig tartó, in-

gatlanra vonatkozó haszonélvezet, amelynek lejártá óta az elévülési idő rég letelt.

A bíróság a felterjesztett iratokból megállapítja, hogy 1908. évi november hó 4-én elhalt B. J. hagyatéka ügyében 1908. évi A. s. k. 2867. tételszám alatti kiszabási iratok III. oldal 3. sorszám alatt S. J. és nejére 53.800 korona után (az örökölt ingatlanak 62.700 pengős értékéből 3 évi haszonélvezet 9405 korona értékének levonása után felül maradó „haszonélvezetmentés érték” lásd 15. p.) 5% 2690 korona, 62.700 korona után 1.9% 1191 korona 30 fillér, összesen 3881 korona 30 fillér illeték szabott ki, kifejezetten akként, hogy ezen illetékből 25 korona illeték azonnal, a többi illeték pedig csak B. V.-nak az ingatlanra vonatkozó haszonélvezetének megszűnése után (1911. november 1-én 30 nap alatt válik esedékessé. A számvevőségnak adott utasítás is 3856 korona 30 fillér N. jegyzékbe nyilvántartásával kapcsolatosan úgy szölt, hogy „Együttal ügyeljen ezen illetékeknek 1911. december 1-én leendő esedékességére és intézkedjék a telekkönyvi biztosítása iránt.”

Erre a tételre tehát a kérelem alapos volna, ha a kincstár ezt érvényesítené. A megtámadott pénzügyigazgatósági határozat azonban ezen tételt nem érvényesíti, sőt a becsatolt telekkönyvi kivonat szerint ez a tétel még az elévülési kérés beadását megelőzőleg több mint két évvel töröltetett is, megszűnés címén. A megtámadott határozat el nem évültnek a kiszabási irat III. oldal 1., 2., 4. és 5. tétele alatt kiszabott 1913 korona 60 fillér illetéket állapította meg és ezen megállapítás helyes, mert a letett értékpapírok haszonélvezete B. V.-t életfogytig illette meg és itt a bejelentés az illetékkötelezett feleket terhelté, tehát a bejelentés hiánya folytán az elévülés kezdetét sem vehette, — eltekintve attól, hogy ép a panaszirat előadása szerint B. V. 1929. évben halt meg, ettől számítva az elévülés be sem következhetett.

Minthogy a kérelem és a megtámadott határozat tárgya csak az elévülés kérdése volt, a panaszban felhozott azon körülmény, hogy a letett és hiteles helyen őrzött értékek (az értékpapírok) teljesen elértéktelenedtek, még valóság esetén sem változtat azon, hogy az illeték elévülése be nem következett.

**Az a körülmény, hogy a haszonélvezeti jog telekkönyvi biztosítása nem köttetett ki, nem akadályozza annak, hogy az illeték az „N” jegyzékben nyilvántartassék.** (Közigazgatási Bíróság 15.722/1930. P. szám.) A panaszosok a néhai H. I. örökgyógyó hagyatékának állagát az örökgyógyó özvegyének életfogytig tartó haszonélvezeti jogával terheltlen örökölték.

Ennek a haszonélvezeti jognak telekkönyvi biztosítását az özvegy nem kívánta. Ez azonban magát a megszerzett haszonélvezeti jogot nem szünteti meg, csak annak esetleges érvényesítését nehezíti meg az ő részére, de a haszonélvezeti jog terhének türésére kötelezett örökösök kötelezettségén nem változtat. Ez a kötelezettség teljes jogi